

Uslyšel jsem jakýsi šustot. Upozorněn lokajem, scházel po schodech zavalitý, statný muž, střídmy v pohybech, oslepený odleskem velkých rohových brýlí. Poprvé jsem mu stanul tváří v tvář. Byl neproniknutelný, ale ne bez zadostiučinění jsem už po svých prvních slovech postřehl dvě vrásky soužení a hořkosti, jež se mu vtínaly do rysů obličeje. Zatímco si za slepým třpytem svých brýlí kladl na tvář masku nádherné nedostupnosti, viděl jsem mezi záhyby té masky úkradkem pronikat bledý zmatek. Postupně se ho zmocňoval stále větší a větší zájem, z pozornějšího výrazu bylo vidět, že mě teprve teď začíná oceňovat. Pozval mě do své pracovny, ležící hned vedle. Když jsme vešli, odskočila ode dveří jakási ženská postava v bílých šatech, vyplašená, jako by byla tajně naslouchala, a vzdálila se do dalších pokojů bytu. Byla to Biančina vychovatelka? Když jsem přestupoval práh tohoto pokoje, zdálo se mi, že vcházím do džungle. Kalně zelené pološero bylo vodnatě pruhované stínem destičkovitých žaluzií v oknech. Zdi byly ověšeny botanickými tabulkami, ve velkých klecích poletovali malí barevní ptáci. Chtěl zřejmě získat čas, proto mi ukazoval vzory primitivních zbraní, kopí, bumerangy a tomahavky, rozvěšené po stěnách. Můj zbystřený čich zachytil vůni kurare. Zatímco manipuloval s jakousi barbarskou halapartnou, doporučil jsem mu co největší opatrnost a ovládání pohybů, a zdůraznil jsem svoji výstrahu náhle vytaženou pistolí. Usmál se křivě, trochu vyveden z rovnováhy, a položil zbraň na místo. Usedli jsme k mohutnému ebenovému psacímu stolu. Poděkoval jsem za doutník, který mi nabídl, s tím, že nekouřím. Tolik obezřelosti mi přece jen

získalo jeho uznání. S doutníkem v koutku pokleslých úst si mě prohlížel s hroživou, důvěru nikterak nevzbuzující náklonností. Potom – jakoby roztržitě a nedbale přitom listoval v šekové knížce – mi znenadání nabídl kompromis, uváděje mnohamístnou číslici, zatímco jeho zřítelnice prchly do očních koutků. Můj ironický úsměv jej přiměl, aby rychle opustil tento námět rozhovoru. S povzdechem rozložil účetní knihy. Začal mi vysvětlovat stav jmění. Biančino jméno mezi námi nepadlo ani jedenkrát, třebaže byla přítomna v každém našem slově. Hleděl jsem na něho bez hnutí, z úst mi nemizel ironický úsměv. Posléze se bezmocně opřel o opěradlo křesla. „Jste nesmiřitelný,“ prohodil jakoby sám pro sebe, „co vlastně chcete?“ Začal jsem znovu mluvit. Hovořil jsem tlumeným hlasem, s tlumeným ohněm. Na tváře mi vystoupily ruměnce. Několikrát jsem se zachvěním vyslovil Maxmiliánovo jméno, vyslovil je s důrazem, a pokaždé jsem si všiml, jak se tvář mého protivníka pokrývá vždy větší a větší bledostí. Nakonec jsem s těžkým oddychováním skončil. Seděl zdrcen. Už neovládal svůj obličej, náhle starý a unavený. „Vaše rozhodnutí mi ukáže,“ končil jsem, „zdali jste pochopil nový stav věcí a zdali jste ochoten uznat jej činem. Žádám fakta a ještě jednou fakta . . .“

Roztřesenou rukou chtěl sáhnout po zvonku. Zastavil jsem jej pohybem ruky a s prstem na spoušti pistole jsem vycouval z pokoje, zády k dveřím. U východu mi sluha podal klobouk. Ocítl jsem se na sluncem zalité terase, v očích ještě plno kroužícího soumraku a chvění. Sestupoval jsem ze schodů, aniž jsem se otočil, pln vítězoslavy a jist, že teď se už za mnou nevysune ze spuštěných žaluzií paláce žádná skrytě vraždící hlaveň pušky.